

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NUMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mltj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

JUSTICIA CONSERVADORA.

En Pidal, lo célebre Pidal, en la sessió del dilluns:

«¿Y vosaltres, republicans, no vareu declarar ilegal al partit carlista?»
Lo Sr. Muro:—«Estava alsat en armas.»

En Pidal, ab véu de xantre: «¿Y quina diferència hi ha entre guerrear en lo camp, ab las armas á la má y guerrear en una població contra las instituciones?»

«Es més noble corre ab las armas á la má per las montanyas, que venir aquí á defender cobardement y al amparo de la vestidura del diputat, las ideas que s'proclaman. (Grans rumors y protestas en las minorias. La mayoría aplaudeix.)»

Continua en Pidal: «Més noble m sembla anar á Covadonga ab un estandart de reconquista, que no pendre altres camins, que semblan més prudents. (Grans rumors á l'esquerra; aplausos á la dreta.) En lo camp al menos se lluyta, exposant á perill de mort la vida y la hisenda, y en lo Parlament se sol lluytar cobardement y á mansalva.»

En altres termes:

Los carlins que ván llensarse á la montanya, sembrant lo seu pas de sanch y horrors; los sacrilechs defensors de una religió que ultrajavan ab los seus crims; los que incendiavan, fusellavan y deshonravan sens fre ni aturador, aquestos son més nobles, més leals, més dignes de estima y consideració, que 'ls diputats republicans, que salvantse del naufragi de ilegalitats y escándols del govern conservador, acuden al Parlament á predicar lo respecte á la legalitat y 'l dret de emetre y sostenir pacíficament totas las ideas, confiadas en últim extrem á la voluntat del país.

Lo capellá de Flix, lo de Santa Cruz, en Nas-Ratat, lo Guerro de la Ratera, en Saballs y en Caga-rahims son héroes. En Castelar, en Gil Berges, en Muro, en Celleruelo, en Labra y en Portuondo son uns malvats, son uns criminals, son uns cobarts.

Lo crim de la rebelió es una virtut. La virtut de la paciència es un crim.

Ho ha dit un representant del govern, entre 'ls aplausos de la majoria; de una majoria creada per l'ex-revolucionari Romero Robledo y seduhida y conquistada ab un discurs per l'ex-carlista Pidal.

En Cánovas té 'l premi que mereix. Cria reaccionaris y 'l hi treuben los ulls. Ab un parell de discursos com los de dilluns, Espanya tornarà á estar á punt de carmetlo com ho estava al istiu de 1868.

Las conseqüencias... Pero no parlém de las conseqüencias. Un mosquit

espatlla un' orga. Ab un neo n' hi ha prou per despertar á una nació.

Molta por l' hi fá á n' en Pidal la propaganda republicana exercida desde 'l Parlament. Molta por l' hi fá que 'ls representants de unas ideas que tenen en lo país mils y mils ciutadans que las professan, las exposin noble y lealment tal com las senten, davant per davant de la monarquia de Sagunto.

Tots los esforços de aquest renegat carlista tendeixen á igualarnos ab lo partit criminal á que ell un dia vá pertanye. Sols qu' ell després de contribuir á alsarlo de cascos, va quedarse á casa seva meditant tranquilament lo camí que havia de seguir per arribar un dia á ser ministre de D. Alfonso, ja que no podia serho de D. Carlos.

Y are que ho es, mireulo. Apela al insult y á l' injuria, per encendre la sanch de las masses republicanas.

«Cobarts! crida. ¿Perqué no us tireu á la montanya? ¿Que no sabéu que 'l fusell es més noble que la rahó? ¿Miserables, que us escudéu ab la immunitat del representant del país, per lluytar en favor de vosstras ideas criminals!»

Verdaderament, nosaltres que ns presentém davant de una Cámara, en sa inmensa majoria hostil á las nostras ideas, som uns cobarts; nosaltres, los cayguts, que no reneguém del nostre passat y no fém viatjes al país del turro tirant per la dreta ó per l'esquerra, som uns miserables; nosaltres que no perturbém al país, som uns criminals.

Aquí no hi ha més que un valent y aquest es en Pidal. ¡Si es valent!... Té trescents y pico de diputats que quan ell parla l' aplaudeixen ab estrèpit y que quan parla un dels nostres, cridan fuera... l'únic que saben dir. Es ministre de un govern que distribuix ranxo. Té més de cent mil homes que l' hi guardan las espatllas preparats per tirar-se'n á sobre 'l dia que seguint los seus consells, sortim á la montanya.

¡D' aixó se n diu valentia!

Y ultimament té jutjes y magistrats per donar compte dels que s' escapin de las balas, y tribunals supremos de guerra per rectificar los fallos dels concells inferiors quan las sentencias de aquestos no son prou capitals.

Diguéni á n' en Pidal:—«Ja que vols anar á la montanya, anemhi tots dos: aquí hi ha un home per tú:» y 's tornarà més groch que la cera de monument.

Lo seu valor no admet aquestas probas. Ell es valent d' un altra manera. Es valent desde 'l ministeri... Té la valentia dels altres que 's deixan matar per ell.

Lo discurs de aquest mónstruo (en Pidal ja es més mónstruo que 'l mateix Cánovas), coincideix ab la sentencia de mort pronunciada pel Tribunal suprem de la guerra, contra 'l comandant y un capitá del batalló de dipòsit y reserva de Santa Coloma de Farnés.

Aquestes desgraciats ván anticiparse als concells de 'n Pidal: ván ser nobles, ván llansarse al camp.

Si ells mereixen la mort, com diuen, en Castelar que vá al Congrés mereix mil morts.

Per aixó sens dupte, Catalunya y Espanya entera (á

escepció del Brusi y del arcalde Faura) demanan l' indult de aquestos infelissos, sense que á l' hora en qu' escribim aquestas ratllas, haja pogut conseguirse!

¿Se conseguirá? Déu ho fassis. Los homes de Sagunto parlan ab serietat de fer un escarment, dihent qu' es necessari donar un exemple per mantenir la disciplina militar.

Lo capitá general de Catalunya al rebre molt atentament á la comissió de la premsa que passá á visitar-lo perque s' interesés pel desiljat indult, vá donar á comprendre que en conciencia no podia ferho, dihent que 'l ofici de conspirador que té las sévas ganancias, ha de tenir las sévas perduas.

Y al dir aixó vá posar lo dit á la llaga.

L' ofici de conspirador, en efecte, té ganancias. L' exercit está plé de conspiradors gananciosos. La politica ha creat posicions brillants á un gran número de conspiradors. Y 'ls conspiradors del exercit y 'ls polítics, no sols conservan las ganancias y las posicions, sino que invocan la necessitat de la disciplina y dels escarments contra 'ls que seguint lo seu exemple, no han tingut la fortuna de realisar lo que 's proposavan.

Y ab quina autoritat procedeixen aixis?

Avants de ser inexorables ab los demés siguéuho ab vosaltres mateixos: arrenquévus los galons; renuncieu á tots los beneficis que heu obtingut conspirant; esborréu tots los fets de forsa, tots enterament; redimiuvos de totas las impuresas; restituíu á la nació 'l seu patrimoni y á la justicia 'ls seus drets; fuselléuvs mutuament, si heu merescut la mort, y després, que s' imposi l' ordenansa ab tot rigor á qui conspiri. Los delictes no prescriuen.

D' altra manera 'ls vostres principis aplicats per exemple, al robo, premiarian al lladre que arribés á executar-lo felisment, y serian fatals pel pobre, diable, que per pò ó per falta de habilitat no pogués acabar d' espanyar una calaixera.

P. K.

En Leon y Castillo diu y té rahó:

«Declarar ilegal al partit republicá que té catedráticos, diputats, senadors, periodistas y electors equival á declarar ilegal á la mateixa lley.»

No es estrany. En mans dels conservadors la lley surt sempre atropellada.

Catalunya está vivament afectada. Totas las corporacions politicas y no politicas, la premsa y poblacions enteras, en vista de la sentencia condemnant á mort á un comandant y un capitá de la reserva de Santa Coloma de Farnés, demanan vivament l' indult de aquestos infelissos, interposant al efecte las més altas influencias.

L'actitut honrosa y humanitaria de Catalunya té dugas escepcions.

Primera: 'l *Brusi*. Aquest periódich es partidari dels manaments de la ley conservadora: Lo quint, mar-tarás.

Segona: l' arcalde de Barcelona, que al rebre á una comissió del Centro federalista, vá dir qu' ell no sollicitava aquestas gracias.

D. Albert Faura en temps de la revolució de Setembre era revolucionari... Avuy es arcalde y partidari de fusellar als que conspiran.

Lo govern hauria de crear una condecoració per recompensar á aquests esperits forts que ab tanta valentia se sobreposan á la corrent dels sentiments humanitaris.

En lloch de una créu, un garrot de plata. En lloch de un cordó, un dogal.

En Pidal, en la sessió del dimars vá tenir que men-jarse las frasses injuriosas y ofensivas que 'l dillums havia dirigit al paít republicá.

No sempre es apetitosa la gasófia del presupuesto. De vegadas se torna agre, y 'ls que la couhen, se la menjan.

Diu *La Dinastia* que en Turull será proclamat diputat per Tarrasa, á pesar de havérseli declarat l' acta grave.

No faltaria més. Tant á Sabadell com á Tarrasa, hi ha bons batans, y per bruta que sigui l' acta, á copia de sabó 'n surtirá tot l' oli, tot l' aygua-cuit y tota la pegadella.

Y ademés, al mon no hi ha res brut, si no 's tenen escrúpuls.

Reformas de Cuba.

Se rebaixa 'l presupuesto en dos milions de duros y se suprimeixen 80 plassas d' empleats.

Vuitanta saugonerias menos.

Pero ay! Ne quedan tantas!

Lo diputat republicá Sr. Muro vá esmaltar lo seu discurs de párrafos molt intencionats.

¿Femme un ramellet? Si son servits:

«Yo retxasso la frase de *intrusió*, aplicada á la monarquia de D. Amadeo de Saboya. Aquest rey vá serho per la soberania nacional expressada per la majoria dels representants de la nació. A altres podria aplicarse molt bé lo de intrusions y usurpacions per-que al cap de vall lo fet de Sagunto, es un fet de forsa». (*La majoria 's revolca pels banchs y brama de ira. Lo president toca la campaneta.*)

Lo Sr. Muro, molt tranquil: «No crech que hi haja res en más últimas frasses que s' aparti de la veritat. Dich y sostinch que 'l fet de Sagunto vá ser un acte de forsa».

«Enteném los republicans que, no D. Alfonso, 'l rey en general, es un funcionari del Estat que cobra la seva soldada. Aixis era en lo sigle xv, un funcionari que cobrava su soldada por *facere justitiam*».

Aqui la majoria vá callar.

«Per nosaltres no hi ha poders permanents ni absoluts. Tal fé tenim ab las nostras ideas y ab los nostres principis, que estém segurs de que sent los menos en aquesta Cámara, som los més en lo pais. (*Grans rumsors entre la majoria.*)

«Per respondre á aquesta interrupció diré lo que deya en Prim: «Tanquéu los cuartels». Es á dir, obriu la porta de la legalitat, permetéu la nostra propaganda y veuréu si som més en lo pais; ó bé deixéunos con-vence de lo contrari, que lealtat me sobra per confes-sarho».

(Lo president interromp al orador).

Lo Sr. Muro, al acabar y després de aconsellar al govern que no 's fihí de las irresponsabilitats:

«Vaig á terminar recordantvos la monarquia de Lluís Felip de Fransa, á qui 'l poble destroná á pesar de no ser responsable, per haverse empenyat á sostenir en lo govern á un partit tiránich y opresor, ab preferencia als altres y en contra de la voluntat del poble».

Pot seguirse á n' en Pidal una causa criminal segons lo Códich penal: Vaig á explicarme.

L' article 181 del Códich, imposa penas als que realisan actes encaminats á conseguir per la forsa lo cambi de la forma monárquica per la republicana.

Y l' article 185 del mateix Códich castiga tota excita-ció á aquets fets.

Es eixis qu' en Pidal declara que cambiar la forma de govern ab las armas á la mà, es més noble que tractar de cambiarla pacíficament en las Cortes, ergo,

en Pidal al excitarnos á cometre actes de forsa, incu-rrer en l' article 185 del Códich penal.

Sr. Ministre de Gracia y Justicia gno hi ha tribunals á Espanya?

Lo dia 22 de juny vá fer anys del fusellament dels sargentos del cos de artilleria, realisat en 1866.

Lo dia 22 de juny de aquest any se vá rebre la noti-cia del fallo del Tribunal suprem de guerra, condem-nant á mort á un comandant y á un capitá del batalló de diposit y reserva de Santa Coloma de Farnés.

Los que ván fusellar als sargentos, lo dia 22 de juny de 1866, invocavan la necessitat de refermar la disci-plina fent un escarment y donant un saludable exem-ple.

Los que demanan la pena de mort per lo comandant y 'l capitá aludits, invocan també la disciplina, l' exemple y l' escarment.

Lo dia 22 de juny de 1866 asseguravan la disciplina ab un fusellament y 'l dia 29 de setembre de 1868, la revolució de Setembre volcava 'l trono de D.ª Isa-bel II.

(Aixó no son punts suspensius: son balas. Quan son fora del fusell, no se sab ahont van.)

Lo rector de Jávea (Alicant) ha desenterrat lo cadá-ver momificat de un feligrés, ensenyantlo á 10 céntims la entrada.

Obras de misericordia de la parroquia de Jávea: «Desenterrar als morts.»

Fransa intenta dominar á Marruecos, y aixamplar las fronteras de la Argelia.

Espanya s' alarma, la premsa expressa fundats re-zels, tota Europa s' ocupa del assumpto y 'l ministre d' Estat espanyol declara «que 'l rumor de una recti-ficació de fronteras está destituhit de fonament.»

Los ministros espanyols son aixis: menjan molt bé y dorment molt fort.

CARTAS DE FORA.—Lo rector del 'l Universitat ha suspés al mestre de Pons pèl delictu de professar ideas *espiri-tistas*. L' ofici de suspensió diu que l' article 11 de la Constitució establint la tolerancia religiosa no resa ab los mestres d' estudi.—Un altre *considerando* de dit ofici diu «qu' es molt dur imposar per més temps al poble de Pons un mestre que retxasa fundat ab lo temor que abriga de que 'ls noys rebín doctrinas perniciosas.»—Donchs bé, 120 vehins de Pons tots ells caracterisats, tots ells pares de familia, han protestat contra la suspen-sió del mestre, y no sols han protestat, sino que han obert una escola lliure, posanhi al frente al mestre sus-pés y enviandhi als 100 noys que assistian á l' escola pú-blica.

De la escola pública se 'n ha encarregat interinament un capellá coix, á consecuencia de un balasso que vá rebre anant en las filas carcundas. Aquest es qui ha de infundir las bonas doctrinas als noys de la població. Aixó sí, avants de ferse cárrech del local de l' escola, 'l Rector, l' Arcalde y deu ó dotze aprendents de capellá, van anarhi ab lo sal-passar á fer aspergis, fentlos molt particularment sobre 'l silló del mestre.

Tanta comedia indigna. La justicia y la civilisació 's rebelan contra 'ls farsants que suspenen á un mestre digne, trepitjant lo dret que l' assisteix y las simpatias de tota la població que l' apoya.

En lo poble de Llorens (Vendrell) hi ha un rector que tracta de animals de quatre potas als seus feligresos, y diu que voldria que cayguessin llamps y centellas sobre 'l poble per destruhir als vehins y comensar ge-neració nova. Afortunadament los brams de rector xi-flat no arriban al cel.

Lo rector de Terrasola ha fet un sermó dihent que la culpa de las malas cullitas y de que aquest any las patatas surtin podridas las tenen los francmasons que aquí á Espanya 's disfrassan ab lo nom de liberals, los quals ván cremar los convents á l' any 35 y no fá molts anys ván matar á alguns sacerdots. Afegeix que 'ls pro-pagadors de tant malehidas ideas son *La Campana de Gracia*, *El Diari de Barcelona*, *El Diluvi* y altres diaris ex-comunicats, y que l' únich periódich bó, es *El correo ca-talán*. Acabá anunciant que 'l diumenje próxim faria un sermó sobre 'ls bruijots y que revelaria qui del po-ble n' era.

Un altre xiflat.

AL GLORIÓS SANT PERE

AB MOTÍU DE SA FESTA ANYAL.

En tant memorable dia admeteu, bon pescadó, la humil felicitació que aquest creyent vos envia.

Desitjo que aquesta diada transcorreixi ben ditxosa entre gresca decorosa y entre trago y caixalada.

Deixéu las elaus penjadetas, tanquéu ab barra 'l portal, y féu la gran festa anyal ab angelets y angeletas.

Que trinquí la hermosa copa, que ballin los serafins, que vibrin los cants divins de la santíssima tropa.

Que 's véssi á torrents la mel, que tot se veji aná en gran: avuy es lo sant del sant més venerable del cel.

Y es just passá ab alegría un dia tant senyalat, ja que 'n passéu tants, tancat á dintre la porteria.

Pero...—recordéu que al món tot ha de tení 'ls seus peros,— quan los àngels bullangueros cayguin casi morts de son;

Quan la gresca general s' haji del tot extingit y 'ls negres vels de la nit omplín la cort celestial;

Si voléu doná una mostra dels vostres bons sentiments, dirigiu uns quants moments los ulls cap á casa nostra.

¡Oh, Pere, miréu aixó! ¡Contempleu aquest pais! Tenim la vida en un tris... estém perduts de debó.

No hi ha modo ni manera, si no hi déu un cop de mà, de poguernos escapá del dalt-á-baix que 'ns espera.

L' amo de las peras es don Anton: aquest sol dato crech que fá 'l nostre retrato; ja no 'us haig de dir res més.

Es impossible pintarvos l' estat en que 'ns ha posat: ¡héu de quedar consternat! ¡héu de arribá á esgarriarvos!

Tot está fora de lloch. per tot reyna 'l desconcert, lo morat s' ha tornat vert, lo negre s' ha tornat groch.

La decencia está abolida, l' amor patri s' ha perdut, per lley tenim un embut, per sufragi una mentida.

Los partits se fan aquí com bombollas de sabó; avuy un home diu no, y demá surt dihent sí.

Los fets més lletjos se tapan, los actes més vils s' ocultan, los polítichs grans s' insultan, los petitichs s' esgarriapan.

Los diputats semblan lloros, los capellans s' esbalotan, los vius xisclan, los morts votan y 'ls ministres ván als toros.

Y en mitj d' aquesta bromada semi-bufa semi-seria, la insoportable miseria treu lo nas, buscant posada.

¡Oh gloriósissim Sant Pere! miréu tot lo que 'us he dit: miréuho al punt, desseguit, tot corrent, á la carrera.

Si voléu se un sant de punta, derraméu la compassió sobre una pobre nació qu' está á l' última pregunta.

Recordéu, entre 'l xibarri de que avuy estém gosant, que aquí 'ns estém tots plorant y á punt d' aná al altre barri.

No olvidéu que hasta en la gloria un té de portarse bé y que sempre es ben vist fé, alguna obra meritoria.

¡Alsa, Pere! Ab quatre salts, moguéu las vostras influencias contra las impertinencias que aguantan aquestos mortals.

Segons l' humil parer meu lo mal d' Espanya es tant viu, que 'l seu únich lenitíu sols está en la mà de Déu.

Si ell, pues, no lliga aquests caps sense consideracions... ¡adios, terra dels sigrons! tot aixó se 'n vá á can Taps.

C. GUMÀ.

VANS en Romero Robledo era molt es-pavilat; pero ara imita á n' en Cánovas.

D. Anton vá en decadencia. D. Fran-cisco també.

Després del discurs de 'n Pidal, per demostrar que 'l partit conserva-lat qu' está d' acort ab ell y que 'l segueix.

¿No ha de seguirlo?

En Pidal l' hi ha posat lo collar, y l' arrastra.

Diu en Lopez Dominguez que 'l concepte de la sobe-
rania nacional es *consustancial* ab la monarquia.
Pels famelichs esquerrans tot es *sustancia*.

Lo govern tal vegada renunciará á cobrar las contri-
bucions de las vinyas filoxeradas.
No t'eres d' estrany. Aixó també ho fan las cuyneras.
Quan la llimona está escureguda, la tiran á las es-
combrarias.

Al president de la república del Salvador, quan visi-
tava 'l Senat van ensenyarli totas las constitucions que
havia tingut Espanya.
—Vaja, vá dir lo Dr. Zaldivar, veig que á vostés los
hi passa lo mateix que á nosaltres: cada dijous y cada
diumenje fém una Constitució nova.

Tal vegada siga vritat.
Pero de segur que allá 'ls partidaris de una Consti-
tució no governan ab un altra; mentres que aquí las
constitucions son com las culleras. Tant si son de
llautó, com si son de plata, com si son de fusta, totas
son bonas per menjar la sopa del presupuesto.

Diu *El Correo Catalan* que *La Ilustracion Cató-
lica* es una publicació casi femenina, porque en la
llista dels col·laboradors, las senyoras ocupan lo primer
puesto.
Los carlins no tenen ni siquiera noció de la cortesia.
Per ells las donas sempre han de anar á sota.

Lo Pare Llanas ha hagut de suspendre la polémica
que seguia ab lo *Correo catalán*.
A lo millor se suspen la corrida.
Pero jo ja ho veig, hi han mediat ordres superiors, y
no ha pogut menos que acatarlas.
¡Cosas de Barcelona! Are ja son dos que portan bos-
sal: las cabras y 'ls escolapios.

Y á propòsit del Pare Llanas.
En lo seu últim article parlava de LA CAMPANA DE
GRACIA, en termes desdenyosos.
Y aixó que nosaltres fins deyam d' ell:
«Guerra á las legions ultramontanas.
y un aplauso al ilustre Pare Llanas.»
Fes bé á escolapios y t' ho pagarán á còssas.
Des d' are prometem no alabar lo may més. Y fins en
compte de Pare Llanas, som capassos de dirli Pare
Llanut.

Lo rey de Cambodja (Orient) ha entregat espontá-
neament lo seu país á la República francesa.
Comensém á picar de mans
que 's reys se fan republicans.
Del Orient nos vé la llum...
Vinguins d' allá la tal costum.

Los generals de marina, convocats pèl ministre del
ram, tenen fondos per aumentar l' armada y no saben
qué fer, si comprar un barco gros ó varios de petits.
¿Volen un consell?
Déixinse de barcos grossos y de barcos xichs: com-
prin *barquillos* (neulas) y vi bó.
Es un sistema com qualsevol altre per reforsar á la
marina.

La majoria del Congrés, incubada per una lloca re-
volucionaria, s' ha fet Pidalista.
Lo sol de Antequera se 'n vá á la posta.
Es negra nit.
Y surt per la banda del Nort una estrella ab qua que
designa desgracias.

A Tolón s' ha declarat lo cólera, entre 'ls mariners.
A Madrid s' ha declarat la cólera entre 'ls conserva-
dors.
Tant lo cólera, com la cólera naixen de la porqueria.
Lo cólera de Tolón l' ha produhit algún barco brut;
la cólera de Madrid es fill de una política més bruta
encara.
L' un y l' altra donan rampa y deixan fret.
Escollin, senyors conservadors, nosaltres som molt
caritatius ¿volen que 'ns encarreguem de las fregas?

Una máxima de alta política que 's desprén del úl-
tim discurs de 'n Pidal:
«Un campament carlista es més respectable que un
parlament espanyol».

Una declaració feta per en Pidal, dirigintse als repu-
blicans:
«Yo soch més liberal que tots vosaltres».
Podia completar lo seu pensament, anyadint: «Y
soch més liberal que tots vosaltres porque tinch una
llibertat que vosaltres no teniu: la llibertat de posarme
la boina y de treuremela, sempre que 'm convinga.»

EPÍGRAMAS.

Quan te cridi ta mullé
ab véu melosa, al instant
no tens que dirhi may:—¿Qué?
Pregúntali sempre:—¿Quánt?

Al seu noy deya en Joseph
mentres abastava un pá
de nou lliuras del armari:
—No pleris, ja menjarás,
deixat de llaminaduras,
lo pá, fill meu, no fá mal.
Y llavors per desmentir lo
l' hi rellisca 'l pa, l' hi cau
y anantli al mitj de la clepsa
l' hi bada de part á part.

Empaytant al gos ab sanya
per alguna malifeta
s' entrabanca ab la forqueta
en Ramon y 's fá una banya.
Hi corra al punt sa mullé,
s' entera de lo passat,
y veyentlo senyalat
me l' hi clava:—T' está bé.

—Me 'n vaig á tirarme un tiro,
estich molt desesperat!
Aixís s' expressá en Bernat
y fogí després de dirho.
En que molts vajan sentirho
ningú ab ell no se 'n aná
puig se varen deturá
al sentir d' á n' en Barbosa.
—Un tiro es l' única cosa
que podent no 's tirarà.

R. ARÚS Y ARDERIU.

En la botiga del *Siglo*:
Entra una amorosa parella y 'l nuvi pregunta:
—Qué tindrian bastóns?
—Si senyor. Pero tinga la bondat de dirigirse á la
secció de articles per familia.

A un subjecte que passava tranquilament pèl carrer
li ventan una pedrada que li vuyda un ull.
Los municipals l' acompanyan á la casa de socorro,
y després de ferli la primera cura, recobra 'l coneixe-
ment que havia perdut al rebre la pedrada.
Tot plé d' ansietat, com es de preveure, 's dirigeix
al metje y li pregunta:
—Senyor doctor: diguim si perderé l' ull.
—No tinga cuidado, respon lo metje de guardia; y
que ha de perdre l' ull si 'l tinch á la mà!

Hi havia en certa població una societat que 'n deyan
«Associació de la Paciencia.»
Los que volian entrarhi havian de justificar que
tenian una patxorra á tota proba.
—¿Quins mérits alega, per entrar á la *Pacencia*?
preguntava 'l president de la societat á un postulante.
—Hi llegit la Biblia de la primera á la última ratlla;
respongué aquest.
—No n' hi ha prou.
—Miri que la Biblia que he llegit era en anglés.
—No basta.
—Miri que no sé l' anglés.
—Home, tant dirá.....

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA.—*Ca-má-mi-lla.*
- Id. 2.ª.—*Ca-fe-te-ra.*
- QUINT DE PVRAULAS.—*R A B O S
A L E L L A
B E N E T
O L L E T A
S A T A N*
- TRENCA-CAPS.—*D. Juan de Serrallonga.*
- GEROGLIFICH.—*Per dents las claus.*

Han endevinat totas las soluciones los ciutadans Mira-
nius y Paquidermo; 4, Pam y Pipa y 3 no mes Un Bar-
celoneti, Dos Liberals y Tan-se-val.

XARADAS.

I.

Des que 'n Pau porta *total*,
quan la xocolata pren
sempre hi *dos prima* torradas
untadas ab *tres invers*.

M. MILLÀ.

ENDEVINALLA.

No soch ni puch ser esclau
y segons la mèva ciencia,
serveixo per experiencia,
del home tonto y babau.
No dich res y parlo molt;
dono consells á desdir;
m' obra aquell que 'm fá servir
y causo pena y consol.

DEUHET DE REUS.

MUDANSA.

Que *tot tot* que t' eixa *tot*
que ton pare vá agafar
prop d' una *tot* del gran riu
que *tot* ab lo vostre camp.
Sembla una *tot*: ¡com bellugal
si per cas la vols matar,
treuli l' fetje per la *tot*
y ben morta quedarà.

L. NUNUTS.

TRENCA-CLOSCAS.

PIDAL, LA RITA TE COR.

Formar lo títol de un periódich *catalá*.

J. P. DE VIDRERAS.

GEROGLIFICH.

×

: T

IIIO

RI

10013

DOS LIBERALS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans Salamero, Pam y Pipa, Un Botiller, Noy de la Xera y Un des-
preocupat.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans J. Andreu, H. Pim, Pam y Pum, Tres
morts vius de Reus, C. y P. de Sastre, Un Valenciá de Valencia y
Crestat del Clot.
Ciutada Petitet: Insertarém dos quadrats.—Un Barceloneti: Idem
una combinació numérica.—Nas de punta inglesa: Idem sinonimia,
acentígrafo y gerooglifich.—R. Segí de Reus: La poesia está bé.—Emi-
lio de E. y H. de Reus: Insertarém un gerooglifich, un ters de sila-
bas y un quadrat numéric.—Figorio de M.: Idem un logogrifo, dos
gerooglifichs y un rombo.—Set y mitj: Idem un trenca-closcas.—A.
Salliveri: Tant l' una poesia com l' altra son incorrectas.—Garuta
de Reus: Hi anira un quènto y un rombo.—Pau Pelat: Idem dos
rombos.—J. Prat y N.: Idem una conversa.—Un de la roja: Idem un
gerooglifich.—Un Liberal de Reus: Idem un trenca-closcas.—Apo-
tecarí de Reus: Idem dos rombos.—J. R., «Pons», A. R., «Terrasola»,
y G. U. y V., «Arbós»: Quedan servits.—J. Cap: Pot contar qu' estem
disposats á fer tot lo que convinga, tant bon punt se conegui 'l re-
sultat definitiu del assumpto y siga aquest lo que 's vulga.—F. P. y
C.: «Barcelona»: Estem indignats per lo que 'ns conta; pero per evi-
tar compromisos, convé que 'ns vejém avants de posar res.

TIPOS Y TOPOS

COLECCIÓ DE RETRATOS Á LA PLOMA

PER

C. GUMA.

Un elegantíssim tomet de 32 planas en quart, im-
prés ab molt esmero sobre paper superior.

Preu: DOS rals.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20
y demés principals llibrerias y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Aixafar als amichs per alsar als contraris.